

เ พื อ
ศ กุ น ์

โน้นจันทร์เพ็ญเด่นดวงกลางทรงฟ้า
นั้นคาราเรียงร้อยเป็นสร้อยสรวง
จันทร์เจ้าเอื่อยอย่าเลยดับลับโชติดวง
สงสารทรวงคนชั่วร้ายาบัลย์

แววเสียงเพลงคิดถึงคันทา
อยากคิดว่าเขาคำนึงคิดถึงฉัน
โอ้ความคิดจะสมใจเมื่อไรกัน
ผ่านวันชนะเจอเหลียวอยู่เดียวดาย

เพชรน้ำค้างพร่างพร่มสายลมพริ้ว
“นนทรี” ปลิวใบกว้างกลางจันทร์ฉาย
เรายืนมองหมองฤดีที่ด้านตาย
เหลือแต่กายที่ยังแผยเอ่ยละเมอ

เขาจะคิดถึงเราหรือเปล่าหนอ
ใจทุกข์ท้อพ้อถามเมื่อยามเผลอ
วานสายลมกระซิบผ่านถึงมานเธอ
ว่าฉันเพื่อยู่เช่นนี้ทุกวี่วัน

ยินเสียงไก่หลงชั้นเพราะจันทร์จ๋า
เหมือนวิญญูณ์คนมองครองโคกศัลย์
“แม่ นนทรี” ที่รักบ่กชีวัน

ไปรดปลอบขวัญลูกแทนเขาให้เศร้าคลาย

เราพบกันระหว่างทางชีวิต
ฝากดวงจิตไว้แก่กันคิดมันหมาย
มาบัดนี้รักเลือนเหมือนรักตาย
ร้องให้กายไถ่ร่มแม่อู่เฒ่าเดียว